

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2019, č. j. KRPA-413704-15/ČJ-2019-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 1 A 79/2019 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodnutím ze dne 4. 12. 2019, č. j. KRPA-413704-15/ČJ-2019-000022-ZZC, žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 16. 1. 2020, č. j. 1 A 79/2019 - 35, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že zajištění nelze realizovat, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. V rámci řízení o správním vyhoštění totiž byly tyto skutečnosti posuzovány. Ohledně dcery tehdy žalobce uvedl, že byla svěřena do péče matky a občas se domluví na schůzce s ní. Dále bylo vedeno řízení o určení otcovství ve vztahu k synovi, který bydlí s matkou a žalobce navštěvuje. Na své děti však žalobce nepřispíval, protože neměl peníze. Správní orgán tedy konstatoval, že žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, děti nemá v péči a neplatí na ně výživné. Správní vyhoštění proto nebylo shledáno jako nepřiměřené ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, který se proti těmto závěrům nebránil podáním odvolání, takže v nyní posuzované věci je nelze hodnotit.

[4] Dále městský soud uvedl, že při podání vysvětlení před rozhodnutím o zajištění žalobce zmínil svou devatenáctiletou dceru, o níž se stará a která bydlí se svou matkou. Dále poukázal na to, že nebylo uznáno jeho otcovství k synovi, s nímž se vídá jednou za čas. Kromě toho žalobce uvedl, že po dobu jednoho měsíce sdílí domácnost se svou přítelkyní, která je českou státní příslušnicí. K těmto tvrzením městský soud uvedl, že z výpovědi žalobce nevyplývá jeho skutečná péče o dceru, neboť ji finančně ani jinak nepodporuje a ta žije se svou matkou. Žalobce není otcem nezletilého, nesdílí s ním společnou domácnost a jen ho občas navštěvuje. Tvrzené společné soužití v délce pouhého jednoho měsíce nelze považovat za dostatečně trvalý partnerský vztah, který měl navíc žalobce povinnost prokázat. Z výsledku žalobce ani z dalších podkladů obsažených ve správním spise tak nevyplývalo, že je cizinec bezpochyby rodinným příslušníkem občanů České republiky a že tak nebylo možné realizovat jeho správní vyhoštění.

[5] Dále městský soud připustil, že se žalovaná zabývala otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce velmi obecně, nicméně přesto lze její hodnocení učiněné v tomto směru považovat za dostatečné. Vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je totiž prvním úkonem v řízení a správní orgán v něm nemá povinnost provádět rozsáhlé dokazování. Ze zjištěných skutečností přitom nevyplývalo, že z důvodu soukromých a rodinných vazeb na území České republiky nebude moci být žalobce v žádném případě navrácen do země původu.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel ve stanovené měsíční lhůtě od doručení usnesení výzvy k uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti, stěžovatel namítl, že se městský soud nesprávně a nedostatečně zabýval dopadem rozhodnutí do jeho

pokračování

soukromého a rodinného života. Zejména poukázal na skutečnost, že po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění začal v České republice žít ve společné domácnosti s přítelkyní, s níž udržoval vztah i v době zajištění. Uvedenou skutečností se žalovaná nijak nezabývala, přičemž nemůže obstát argumentace předchozím rozhodnutím o správním vyhoštění, jelikož v té době ještě tento partnerský vztah neměl. Žalovaná tedy nedostála své povinnosti posoudit dopad vyhoštění na jeho soukromý a rodinný život. Městský soud pak existenci soukromého a rodinného života stěžovatele v České republice nepřijatelným způsobem relativizoval, aniž by k tomu měl relevantní důvod. Stěžovatel dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž ani skutečnost, že cizinec vztah navázal v době, kdy již v České republice pobýval nelegálně, není překážkou pro poskytnutí ochrany jeho soukromému a rodinnému životu podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“).

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z jejího obsahu je však zřejmé, že byla podána i z důvodu uvedeného v písmenu a) téhož ustanovení.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[12] Městský soud v napadeném rozsudku správně zohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, rozsudek ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 7 Azs 126/2019, či rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35), podle níž je povinností správního orgánu zabývat se při zajišťování cizince tím, zda neexistují překážky, jež by jeho vyhoštění bránily. Tato povinnost však nezahrnuje nutnost náročného obstarávání důkazů či prokazování skutkových tvrzení. Smyslem této povinnosti je pouze ověřit, že realizace účelu vyhoštění není vzhledem ke specifickým okolnostem věci zcela nereálná. V situaci, kdy je již pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění, je přitom zejména zodpovědností stěžovatele, aby správnímu orgánu sdělil

relevantní informace, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru, že existují překážky bránící realizaci vyhoštění.

[13] V projednávané věci však stěžovatel při svém výsledku dne 4. 12. 2019 opakovaně uvedl, že je připraven vycestovat do Tuniska a že jedinou překážkou jeho vycestování je skutečnost, že dosud nemá platný cestovní doklad. Ke své soukromé a rodinné situaci jen uvedl, že má šestiletého syna, odloučení od něho by považoval za nepřiměřený zásah do svého rodinného života a na území České republiky zůstával i kvůli probíhajícímu soudnímu sporu o otcovství, v němž bylo nedávno rozhodnuto, že není jeho otcem. Svou přítelkyni stěžovatel stručně zmínil na základě přímého dotazu vyslychajícího. O tomto vztahu uvedl pouze to, že spolu měsíc bydlí, a nezmínil ho jako možnou překážku realizace správního vyhoštění ani na základě přímé otázky, když v této souvislosti připomenul pouze svého domnělého syna.

[14] Za této situace se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že odůvodnění rozhodnutí žalované je sice strohé, avšak dostatečné. Tvrdím, že stěžovatel má na území České republiky nezletilého syna a zletilou dceru, se totiž správní orgán zabýval již v pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel přitom během svého výsledku neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplynulo, že se od tohoto rozhodnutí situace změnila způsobem, který by zakládal překážku správního vyhoštění. Nic takového nevyplynulo ani ze spisového materiálu. Jedinou novou skutečností byl výsledek sporu o otcovství domnělého syna stěžovatele, který však svědčí spíše v neprospěch závěru o existenci překážky správního vyhoštění. Za této situace lze strohé odůvodnění rozhodnutí žalované odkazující v převážné míře na předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění považovat za dostatečné.

[15] Totéž platí i o tvrzeném nedostatečném zohlednění vztahu stěžovatele s jeho přítelkyní. Tuto skutečnost sice správní orgán nemohl zohlednit při rozhodování o uložení správního vyhoštění, nicméně z výsledku stěžovatele ani z ostatních zjištění učiněných v řízení o zajištění nevyplývaly indicie, že by šlo o klíčovou otázku, na níž by mělo záviset rozhodnutí žalované o zajištění. Naopak, výsledek stěžovatele spíše naznačoval nevýznamnost této okolnosti z hlediska možnosti realizace jeho správního vyhoštění. Důležitost této okolnosti přitom nepodporovala ani pouhá měsíční délka partnerského vztahu stěžovatele s přítelkyní české státní příslušnosti, která nese svědčí o jeho trvalosti ani o dopadu realizace správního vyhoštění do rodinného života cizince. Za těchto okolností nelze absenci zmínky o přítelkyni stěžovatele v žalobou napadeném rozhodnutí považovat za důvod jeho nepřezkoumatelnosti. Městský soud tedy postupoval správně, když rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění považoval za dostatečné a když v něm po posouzení skutečností uvedených stěžovatelem neshledal zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[16] K odkazu stěžovatele na směrnici 2004/38/ES Nejvyšší správní soud uvádí, že otázka, zda stěžovatel vztah se svojí přítelkyní navázal až v době, kdy již na území České republiky pobýval nelegálně, není pro posuzovanou věc relevantní. Městský soud totiž zamítl žalobu, neboť z okolností dané věci nevyplývalo, že by vztah stěžovatele s jeho dětmi a přítelkyní byl intenzity zakládající překážku správního vyhoštění, bez ohledu na to, zda tyto vztahy navázal v době, kdy na území České republiky pobýval legálně či nelegálně.

pokračování

[17] Jelikož tedy žalovaná i městský soud vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a relevantní právní otázku posoudily správně, nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti.

[19] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 1 A 79/2019 - 15, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovateli v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč (sepis kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za jeden úkon právní služby 300 Kč. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatele tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu